

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗΝ

Μερικές σιωπηλές σκιές γλίστρησαν μπρός στο κλειστό μαγαζί του καμπούρη Λόννου Λάρκιν και πήγαν και χτύπησαν την πεισινή πόρτα του.

Ακουμπώντας πάνω σ' ένα τραπέζι, ο Λόννου, όνειροπολούσε στο πεισινό διαμέρισμα του μαγαζιού. Αυτά τα χτυπήματα τον έκαναν ν' αναπηδήσει. Ο γιατρός, τον οποίο είχε συμβουλευτεί, τ'ό ίδιο πρωί για την καρδιά του, τ'ό είχε συστήσει ν' αποφεύγει τις συγκινήσεις, λέγοντάς του: «Μπορείτε νά ζήσετε είκοσιπέντε χρόνια ακόμα ή νά πεθάνετε μέσα σέ μιιά στιγμή. Αυτό έξαρτάται μονάχα από σάς».

Αυτή ή τελευταία φράσις τ'ό γιατρού τ'ό είχε ρίξει θάλασμο μέσα στην καρδιά. Τή σκεφτόταν ακόμα, όταν τ'ά χτυπήματα στην πόρτα τον απέσπασαν από τίς όνειροπολήσεις του.

Ο Λόννου Λάρκιν είχε αγοράσει πριν από χρόνια αυτό τ'ό μαγαζί, όπου έκανε δάνεια επί ενεχύρω. Μά αυτή ή εργασία ήταν ένα πρόσχημα. Φιλόδοξος καθώς ήταν, λαχταρούσε ν' αποχτήσει μεγάλα πλούτη και γι' αυτό είχε συγκεντρώσει γύρω του μιιά σπείρα επιτηδείων λωποδυτών — ειδικευμένων σέ κλοπές κοσμημάτων — κ' είχε συνεννοηθή μ' ένα σίγουρο κλεπταποδόχο στον οποίο τ'ά έδινε. Ο Λόννου ώργάνωνε τ'ά «κόλπα», ή σπείρα τ'ό τ'ά έκτελούσε κι' ό κλεπταποδόχος αγόραζε σέ καλή τιμή τ'ά κλοπιμαία.

Μά ό Λόννου κατάλαβε άμέσως ότι μ' αυτή τή δουλειά θά περνούσαν πολλά χρόνια πριν αποχτήσει τήν κολοσσιαία περιουσία π'ό όνειροπολούσε. Δέν ήθελε όμως νά περιμένη τόσο πολύ. Και τότε τ'ό ήρθε μιιά έμπνευσις μεγαλοφυής. Συγκέντρωσε, μιιά μέρα τ'ους συνενόχους του και τ'ους υπέβαλε τ'ό σχέδιό του. Θά έκαναν λαθρεμπόριο κοσμημάτων στην Εύρώπη. Θ' αγόραζαν για τ'όν σκοπό αυτό ένα μικρό νησι στις άκτες τ'ης Γαλλίας και θά ζούσαν εκεί ήγεμονικά. Ο Λόννου θά γινόταν άρχηγός τ'ους. Τ'ους έξήγησε π'ώς θά προμηθευόντουσαν τ'ά κοσμήματα και π'ώς θά τ'ά περνούσαν, στην Εύρώπη, χωρίς κίνδυνο νά συλληφθούν. Μά για ν' αρχίσουν χρειαζόντουσαν χρήματα, πολλά χρήματα. Και ό Λόννου τ'ους είπε π'ώς θά τ'ά έξοικονομούσαν.

Θά έξακολουθούσαν νά εργάζωνται στην Αμερική για λίγον καιρό ακόμα, ζώντας μέτρια και κάνοντας όσο τ'ό δυνατόν οικονομίες. Ο Λόννου θά τ'ους έδινε δέκα τ'οίς έκατό για μερίδιό τ'ους, έπειτ' από κάθε κόλπο. Τ'ά υπόλοιπα ένενηντα τ'οίς έκατό θά έμπαιναν κατά μέρος ως ότου νά συγκεντρωθούν πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια, άπαραίτητα για τήν έπιχείρησί τ'ους. Οί άλλοι μουρμούριζαν στην αρχή άπειλητικά έναντίον αυτού τ'ό σχεδίου και χρειάστηκαν μέρες συζητήσεων για νά πετύχη επί τέλους τήν συγκατάθεσί τ'ους.

«Έδωσαν, βλέπετε, πίστι στο Λόννου γιατί ήξερε νά χρωματίζει ώμορφα τ'ά λόγια του κι' έτσι φαντάστηκαν π'ώς ό,τι τ'ους είχε πεί θά έπραγματοποιείτο σαν ένα ώμορφο παραμύθι.

Πυρετωδώς τότε ό Λόννου ώργάνωσε διάφορες κλοπές π'ό τ'ά μέλη τ'ης συμμορίας τ'ού ένόμιζαν ότι τίς έκαναν για

τ'ό κοινόν συμφέρον τ'ους. Κι' άπόψε, ύστερ' από τρία χρόνια έντατικής έργασίας, ένόμιζαν π'ώς είχαν φτάσει πειά τ'όν σκοπό τ'ους.

Ναί, άπόψε οί συμμορίτες θάκαναν τ'ό τελευταίο τ'ους κόλπο και θάφερναν στον Λόννου κυσμήματα, π'ό θά τ'ά πουλούσαν για πενήντα χιλιάδες δολάρια, για όσο δηλαδή ποσόν χρειαζόντουσαν για νά συμπληρωθή τ'ό ποσόν τ'ων πεντακοσίων χιλιάδων δολλαριών.

Έντωμεταξύ, τρία χρόνια, τώρα, για καλό και για κακό, ένας από τ'ους συμμορίτες φύλαγε διαδοχικά, μέρα και νύχτα, έξω άπ' τ'ό μαγαζί τ'ό Λόννου, γιατί κατά θάθος είχαν και τ'όν φόβο μήπως τ'ους πάρη τ'ους θησαυρούς και τ'ους τ'ό σκάση.

Ο Λόννου όμως γελούσε με τήν παρακολούθησι αυτή. Οί συμμορίτες του, βλέπετε, άγνοούσαν ότι τ'ό μαγαζί του είχε ένα μυστικό πέραςμα π'ό ώδηγούσε κρυφά σ' ένα γειτονικό σπίτι π'ό τ'ό χρησιμοποιούσε για δεύτερη κατοικία του. Άγνοούσαν επίσης ότι ό άρχηγός τ'ους, ούτε καμπούρης, ούτε άσχημος ήταν στην πραγματικότητα, όπως τ'ους παρουσιαζόταν, άγνοούσαν ότι ήταν ένας κομψός τζέντλεμαν, γνωστός με τ'ό όνομα Λεόν Μπρυλιέ στη δεύτερη κατοικία του και για τ'όν οποίο κανείς δέν θά μπορούσε ποτέ νά ύποψιαστή π'ώς είχε τήν παραμικρή σχέση με τ'όν καμπούρη Λόννου Λάρκιν.

* * *

Και πάλι χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα, συνθηματικά αυτή τή φορά, π'ό μόνο ό Λόννου και οί συνένοχοί του τ'ά ήξεραν.

Ο Λόννου τότε σηκώθηκε και διευθύνθηκε π'ρος τήν πόρτα. Τράβηξε πολλούς σύρτες και τή μισάνοιξε. Είδε τότε έξω τήν άδύνατη σιλουέττα τ'ού Ποντικού, ένός από τ'ους συνενόχους τ'ου.

Ο Ποντικός μπήκε μέσα, μά ό Λόννου άπόμεινε κατάπληκτος, όταν είδε και ένα δεύτερο πρόσωπο νά τ'όν άκολουθή. Έτοιμάσθηκε νά κλείση τήν πόρτα, μά ό Ποντικός τ'όν συγκράτησε λέγοντας:

— Στραβώθηκες λοιπόν και δέν άναγνωρίζεις τ'ά μέλη τ'ης συμμορίας σου;

Πραγματικά, πίσω άπ' τ'όν Ποντικό έρχόντουσαν οί άλλοι συμμορίτες. Μπήκαν μέσα ένας-ένας. Τέσσερες έν όλω, συμπεριλαμβανομένου τ'ού Ποντικού και μιιάς γυναίκας, ψηλής, σβέλτης, με παχειά χείλη π'ό φορούσε ένα θελούδινο μαντά.

Αφού μπήκαν όλοι, ό Λόννου ξανάκλεισε τήν πόρτα, κρύβοντας τ'όν τρόπο του κάτω από τ'ό ώργισμένο ύφος π'ό είχε πάρει.

— Ατζαμήδες είσαστε, τ'ους είπε, π'ό ήρθατε όλοι μαζί, άπόψε, π'ρο πάντων;

Κανέννας δέν τ'ού άπάντησε. Ο Λόννου τ'ους κύτταξε τότε και τ'ρόμαξε με τή σιωπή τ'ους. Γιατί είχαν πάει εκεί όλοι μαζί; Μήπως είχαν καταλάβει ότι τ'ους έλεγε ψέματα και ότι ήθελε νά τ'ους π'οδώση και νά τ'ους πάρη τ'ά λεπτά; Η μήπως είχε άποτύχει τ'ό τελευταίο «κόλπο» π'ό έπρόκειτο νά κάνουν εκείνο τ'ό βράδυ;

Με τήν σκέψι αυτή μιιά καινούργια άγωνία τ'όν πλημμύρισε.

— Δέν πετύχατε; τραύλισε. Δέν πήρατε τ'ά...

«Ανθρωπος με τήν άδύνατη καρδιά.»

ΤΟΥ ΣΑΡΛΟΤ
ΝΤΟΚΣΤΑΝΤΕΡ

ΑΔΥΝΑΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

Ο Ποντικός τότε, αντί ν' απαντήσει, έβγαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη του καὶ πέταξε στὸ τραπέζι ἀπάνω μιὰ χούφτα κοσμήματα.

Ήσαν τὰ κοσμήματα τοῦ ἑκατομμυριούχου Μάτσον. Τὰ εἶχαν κλέψει λοιπόν; Γιὰ τὰ κοσμήματα αὐτὰ ὁ κλεπταποδόχος Ζάκομπς τοῦ εἶχε προσφέρει πενήντα χιλιάδες δολλάρια. Ἔτσι θὰ συμπληρωνόταν τὸ ποσὸν τῶν πεντακοσίων χιλιάδων δολλαρίων.

— Καλὴ δουλειά! εἶπε ὁ Λόννου. Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ ρηθῆτε ἐξῶ ὄλοι μαζί. Τώρα δὲν ἔχουμε τίποτε ἄλλο νὰ κάνουμε παρὰ νὰ περιμένουμε λίγες μέρες γιὰ νὰ πάρουμε τὸ ὑπερωκεάνειο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ φύγουμε γιὰ τὴν Εὐρώπη...

Τότε ἕνας ἀπ' τοὺς συμμοριτες, ὁ Ἐπίσκοπος, ὅπως τὸν ἔλεγαν, τὸν ἐκύτταξε μὲ τὰ σκληρὰ του μάτια καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶνε ὁ λόγος τῆς ἐπισκέψεώς μας. Μάθαμε ὅτι δὲν μᾶς ἔβγαλες εἰσιτήρια γιὰ τὸ ὑπερωκεάνειο.

Ὁ Λόννου ὅμως δὲν τὰ ἔχασε καὶ εἶπε:

— Μὲ πήρατε λοιπὸν γιὰ ἡλίθιο γιὰ νὰ σᾶς θγάλω εἰσιτήρια μὲ τὰ πραγματικά σας ὀνόματα;

Ὁ «Ἐπίσκοπος» κατσούφιασε καὶ ρώτησε:

— Καὶ πῶς θὰ μᾶς θγάλῃς διαβατήρια μὲ ψεύτικα ὀνόματα; Μὰ ἂς ἀφήσουμε πειὰ τὰ λόγια... Τώρα πού ἐτελείωσαν ὅλα ἂς κάνουμε τὴ μοιρασιά.

— Πῶς; ἔκανε ὁ Λόννου, μὴ πιστεύοντας στ' αὐτιά του.

— Θέλουμε νὰ κάνουμε τὴ μοιρασιά! ξαναεἶπε πῶς ἀπότομα ὁ «Ἐπίσκοπος». Πέφτουν ἑκατὸν πενήντα χιλιάδες δολλάρια στὸν καθένα μας. Ἦρθαμε νὰ μᾶς τὰ δώσης.

Ὁ Λόννου προσπάθησε νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία του καὶ εἶπε:

— Τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν ἀνήκουνε σὲ κανένα χωριστά. Εἶνε κοινὴ ἰδιοκτησία μας... Δὲν μποροῦν νὰ μοιραστοῦν... Θὰ φύγουμε σὲ μιὰ βδομάδα γιὰ τὴν Εὐρώπη...

— Δὲν θέλουμε ἐμεῖς ταξίδια στὴν Εὐρώπη! φώναξε ὁ Ποντικός. Θέλουμε τὰ λεφτά μας.

Ὁ Λόννου χαμογέλασε, ἂν καὶ στὰ μάτια του καθρεφτιζόταν μιὰ τρομερὴ ὀργή.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ φαντασθῶ αὐτό! εἶπε πικρά. Ἐδωσα πίστι στὸν λόγο παληανθρώπων... Μὰ αὐτὸ ἀφορᾷ ἔσᾳς. Ἐλάτε αὐριο καὶ θὰ πάρουμε τὰ χρήματά σας...

Σκληρὰ καὶ ψυχρὰ, τὰ μάτια τοῦ «Ἐπισκόπου» καρφώθηκαν στὸν Λόννου, ὁ ὁποῖος τὸν εἶδε νὰ τραβάῃ ἀργὰ ἕνα περιστρόφο ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— Δὲν εἶμαστε βλάκες, Λάρκιν! εἶπε ὁ «Ἐπίσκοπος». Μυριστήκαμε τὴν προδοσία σου... Πάψε νὰ φλυαρῆς καὶ φέρε τὰ λεφτά. Θὰ πάρουμε τὸ μερίδιό μας καὶ θὰ σ' ἀφήσουμε τὸ δικό σου.!

Ὁ Λόννου ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του εὐτυχημένο, γιατί καθόταν ἐκείνη τὴ στιγμή, τόσο τὰ πόδια του ἔτρεμαν. Τοῦ ἦταν ἀδύνατον, καὶ ἂν ἤθελε ἀκόμη, νὰ δώσῃ τὰ χρήματα. Δὲν θρискόντουσαν στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ μαγαζιοῦ, ὅπως φανταζόντουσαν οἱ συμμοριτες του, μὰ σὲ μιὰ κρύπτη στὸ δεύτερο, στὸ μυστικὸ του σπίτι, τοῦ ὁποῖου ἀγνοοῦσαν τὴν ὑπαρξί. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τοὺς ξεφορτωθῇ

μὲ ὑποσχέσεις ἢ μὲ ὁποιοδήποτε ἄλλον τρόπο. Καὶ πρὸ πάντων, δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς δείξῃ τὸν φόβο του.

Γιὰ νὰ μὴν προσποιηθῇ ὅτι θὰ πήγαινε νὰ φέρῃ τὰ χρήματα; Ἡ πόρτα πού ἀνοίγε στὸν κρυφὸ διάδρομο, ὁ ὁποῖος ὠδηγοῦσε στὸ μυστικὸ του σπίτι θρискόταν κοντὰ στὸ χρηματοκιβώτιο. Νὰ τὴν ἀνοίξῃ, νὰ ριχθῇ μέσα στὸν διάδρομο καὶ νὰ τὴν ξανακλείσῃ γιὰ πάντα πίσω του μὲ τὰ μυστικά της ἐλατήρια, θὰ ἦταν γι' αὐτὸν ἕνα παιγνίδι. Καὶ ὅταν πειὰ θὰ θρискόταν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τῆς πόρτας, ἡ φυγὴ του ἦταν ἐξασφαλισμένη καὶ ὁ θρίαμβός του βέβαιος, ἂν κατῶρθωνε νὰ φθάσῃ στὸ μυστικὸ του σπίτι.

Ὁ Λόννου μισοσηκώθηκε καὶ ὕστερα ξανακάθησε. Γιὰ νὰ δράσῃ ἀπὸ τώρα; Σὲ λίγες στιγμές, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ κλεπταποδόχου Ζάκομπς θὰ ἔφερνε πενήντα χιλιάδες δολλάρια γιὰ νὰ πάρῃ τὰ κοσμήματα. Γιὰ νὰ ἀφήσῃ αὐτὲς τὶς πενήντα χιλιάδες στοὺς ἄλλους;

Ἦψωσε τοὺς ὤμους του καὶ κάνοντας πῶς ὑποχωρεῖ, εἶπε:

— Σὲ λίγες στιγμές θὰ φθάσουν τὰ χρήματα γι' αὐτὰ ἐδῶ — κι' ἔδειξε τὸν μικρὸ σωρὸ τῶν κοσμημάτων ἐπάνω στὸ τραπέζι. Θὰ κανονίσουμε τοὺς λογαριασμούς μας κατόπιν.

***

Ἀπόλυτη σιωπὴ πού οὔτε μιὰ λέξις δὲν τὴν τάραξε, ἀπλώθηκε ἀνάμεσα στὸν ἀρχηγὸ καὶ στὰ μέλη τῆς συμμορίας ὡς τὴν στιγμή πού ἔφθασε ὁ κλεπταποδόχος.

Ἐξέτασε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα τὰ κοσμήματα καὶ ἀφοῦ μέτρησε πενήντα χιλιάδες δολλάρια στὸν Λόννου τὰ πήρε καὶ ξανάφυγε. Τότε ὁ Λόννου μὲ βήματα ἀργὰ διευθύνθηκε πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιο πού θρискόταν στὴ γωνία τοῦ διαμερισματος, μέσα στὸ μισοσκόταδο.

Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, διέκρινε τὴν πόρτα τοῦ μυστικοῦ διαδρόμου μὲ τὸ κλειδί μέσα στὴν κλειδωνιά. Καθὼς ἄρχισε νὰ στριφογυρῇ τὰ κουμπιά τοῦ τεραστίου χρηματοκιβωτίου, ὑπελόγησε τὴν ἀπόστασι πού τὸν ἐχώριζε ἀπ' αὐτήν... Γύρισε μιὰ στιγμὴ τὸ κεφάλι του πίσω καὶ εἶδε τὸν «Ἐπίσκοπο» πού τὸν σημάδευε μὲ τὸ περιστρόφο του. Ὁ Λόννου, διατηρῶντας τὴν ψυχραιμία του ἀνοίξε τὸ βαρὺ φύλλο τῆς κάσας. Αὐτὸ τὸν προφύλαξε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ περιστρόφο πού ἦταν στραμμένο ἀπάνω του. Συγχρόνως ἀπλώσε τὸ παγωμένο χέρι του, ἔπιασε τὸ κλειδί τῆς πόρτας καὶ τὸ γύρισε. Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ Λόννου μὲ ἕνα πήδημα θρέθηκε πίσω ἀπ' αὐτήν. Καθὼς τὴν σύρτωνε πίσω του, ἄκουσε τρεῖς - τέσσερες πυροβολισμούς ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. Μιὰ σκάλα θρискόταν μπροστά του. Τὴν ἀνέβηκε καὶ διέσχισε διάφορα ἀδειανὰ δωμάτια. Ἄνοιξε κατόπιν μιὰ ἄλλη μυστικὴ πόρτα, κρυμμένη πρὸς τὸ τοῖχο καὶ θρέθηκε σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο. Τὸν διέσχισε κι' αὐτὸν γιὰ νὰ θρεθῇ σὲ μιὰ αἴθουσα λουτροῦ.

Ἐκεῖ ἀναψε τὸ φῶς κι' ἀπὸ ἕνα ράφι πήρε ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νὰ μεταμφιεσθῇ. Σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας εἶχε γίνῃ ἀγνώριστος. Δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιά σχέση μετὰ τοῦ καμπούρη Λόννου καὶ αὐτοῦ τοῦ κομποῦ καὶ νεαροῦ κυρίου πού θρискότανε σ' αὐτὸ τὸ δω-

Ὁ Λόννου εἶχε γίνῃ ἀγνώριστος

μάτια. "Έκανε ένα μπόγο του άλλου, μη θέλοντας να αφήσει κανένα ίχνος πίσω του. Κατόπιν πέρασε σ' ένα άλλο δωμάτιο, πλούσια επιπλωμένο, όπου δυνατή φωτιά έκαιγε στο τζάκι. "Έκαψε εκεί τα παλιά ρούχα του και ήσυχος πειά, αφού διαλύθηκε και η μυρωδιά των καμένων ρούχων, χτύπησε ένα κουδοῦνι. "Ο Τζών, ο καμαριέρης του κ' η καμαριέρα Έλισσάβη, η γυναίκα του Τζών, μπήκαν μέσα. "Όποια ώρα και αν ήταν οι δυο πιστοί του αυτοί υπηρέτες ήσαν έτοιμοι να τον υπηρετήσουν.

"Ο Τζών τον βοήθησε να φορέσει τα ρούχα του σπιτιού και η Έλισσάβη πήγε κ' έφερε ένα δίσκο φαγητά, τον οποίο τοποθέτησε σ' ένα τραπέζακι, πλάι στην πολυθρόνα.

"Οι δυο υπηρέτες του τον περιποιόντουσαν σαν χαϊδεμένο τους παιδί. Τί καλοί πού ήταν! "Ίσως τ'όκαναν αυτό με κάποιον άπώτερο σκοπό... "Ίσως έλπιζαν στην γενναιοδωρία του!... Γέροι καθώς ήσαν πειά, παιός ξέρει, φανταζόντουσαν ότι ίσως μιά μέρα, ο κύριός τους πού με τόση άφοσιώσει τον είχαν υπηρετήσει να τους έδινε ένα καλό χρηματικό ποσό και να τους έλεγε: «Πηγαίνετε τώρα και σεις στο χωριό σας και περᾶστε ήσυχα. Εκεί τὰ τελευταία χρόνια της ζωής σας!»

"Ο Λόννυ, σέ μιά στιγμή κεφιού, θά μπορούσε να κάνει αυτή τη γενναιοδωρία... Είχε τόσα πολλά χρήματα... 'Αλήθεια, όμως αν πέθαινε ξαφνικά ποιόν θάκανε κληρονόμο του;... Συγγενείς, φίλους δεν είχε... Δεν θάφηνε τὰ λεφτά του σέ κανένα... "Αν ήταν ήλιθιος φιλάνθρωπος, θά τάφηνε στους δυο υπηρέτες του που με τόση άφοσιώσει τον είχαν περιποιηθή. Με τη σκέψη αυτή, έβγαλε ένα στυλό από την τσέπη του και έγραψε σέ μιά κάρτα τὰ έξης έτοι για διασκέδασι, για να δη:

«Επειδή δεν έχω ούτε συγγενείς, ούτε φίλους, αφήνω ὅλη μου την περιουσία στους πιστούς μου υπηρέτες».

"Έξαφνα άκούστηκε ένας θόρυβος ὁμοιος μ' εκείνον πού είχε άκούσει νωρίς τὸ βράδυ στην πόρτα τοῦ μαγαζιού του: Τρία συνθηματικά χτυπήματα: ο Λόννυ παράτησε την κάρτα και σηκώθηκε τρέμοντας. Τὰ μάτια του, πεταγμένα έξω από τις κόγχες τους κύτταξαν τὸ παράθυρο. "Ο θόρυβος ξανάρχισε... Μπα δεν ήταν τίποτε... Τὸ παράθυρο δεν είχε κλείσει καλά και σχηματιζόταν έτσι ένα μικρὸ ρεύμα πού έκανε τὸ χερούλι τοῦ κορδονιού της κουρτίνας να χτυπή στο τζάμι...

"Ήσυχασμένος ο Λόννυ, ξανακάθησε. Μὰ γιατί λοιπὸν αναπηδούσε σέ κάθε στιγμή; Γιατί τοῦ φαινόταν ότι, ανάμεσα από τις φλόγες της φωτιάς, έβλεπε τὰ μάτια τῶν προδομένων συντρόφων του να τον κυτᾶνε με μίσος;

Για να διασκεδάση τὸ πνεῦμα του σηκώθηκε και πήκε στην πλούσια κρεββατοκάμαρή του πίεσε εκεί ένα κουμπὶ κρυμμένο κάτω από την ταπετσαρία κ' άμέσως ένα κομμάτι τοῦ τοίχου παραμέρισε παρουσιάζοντας μιὰ κρυψώνα. Μέσα εκεί θριακόταν ένα μεγάλο σιδερένιο κουτί. "Ο Λόννυ τὸ έπῆρε και τὸ μετέφερε στο κρεβάτι του. Τὸ άνοιξε με ένα μικρὸ κλειδί πού κρεμόταν από την αλυσίδα τοῦ ρολογιού του και μόλις τὸ σκέπασμα άνασηκώθηκε, μάτσα από χαρτονομίσματα παρουσιάσθηκαν μπρὸς στὰ μάτια του.

"Εκλείσε πάλι τὸ κουτί κ' έτοιμάσθηκε να τὸ ξαναβάλει στην θέσι του, όταν έξαφνα θυμήθηκε ότι ο «Ποντικός» είχε τὸ χάρισμα ν' ανακαλύπτει τις μυστικές κρύπτες. "Αν κατά τύχη ανακαλύπταν τὰ ίχνη του και η πηγαίαν να τὸν ληστέψουν ενώ αὐτὸς θά κοιμόταν... "Α! μὰ κ' αυτή τὴ φορά θά δειχνόταν πονηρότερός τους: θά κοιμόταν με τὸν θησαυρό του, έτσι πού θά έπρεπε να τὸν ξυπνήσουν για να τοῦ τὸν πάρουν.

"Αφού τράβηξε τὰ σεντόνια και τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεββατιού του, άπλωσε ὅλη του την περιουσία σέ δυο σειρές άπάνω στο στρώμα. Την ξανασκέπασε με μιὰ βαρεία κουβέρτα, έφτιαξε τὸ κρεβάτι του από πάνω και θεβαιώθηκε, περνώντας τὸ χέρι του παντού, ότι καμμιά προεσοχή ὑποπτη δεν τραβούσε την προσοχή.

Τότε γδύθηκε και πλάγιασε. Τοῦ φαινόταν πὼς ήταν ξαπλωμένος σέ χνουδι, τόσο γλυκὸ κ' ανάλαφρο ήταν τὸ στρώμα του. Ξαναθυμήθηκε τὰ γεγονότα της θραυδᾶς και τὸ θάρρος του ξαναγύρισε σιγά-σιγά μέσα στο σκοτάδι.

* * *

"Ο Λόννυ κοιμήθηκε ἐπὶ μιὰ ὥρα γαλήνια. "Επειτα ὄνειρα ήρθαν να τοῦ ταράξουν τὸν ὕπνο. "Εβλεπε πόρτες πού άνοιγαν ἀθόρυβα και πρόσωπα μυστηριώδη πού έσκυβαν από πάνω του. "Ενα χέρι ψαχούλευε τὸ κορμί του κ' άκουμπούσε, γλυστερὸ και παγωμένο, στο μέτωπό του. Κουνήθηκε ὀλόκληρος για να τὸ δώσει και ζύπνησε μουσκεμένος στον ιδρώτα. Μισοκοιμισμένος, άνασηκώθηκε στο κρεβάτι του.

"Οχι, δεν ήταν ὄνειρο! "Άκουσε ακόμα μιὰ πόρτα ν' άνοιξη και θήματα πού άπομακρυνόντουσαν πρὸς τὸ σαλόνι... Μιὰ κραυγή πνίγηκε στο λαιμό του. Ξετρελλαμένος συλλογίστηκε τὸ θησαυρό του, τὸ θησαυρό του πού τὸν είχε κρυμμένο στην κρύπτη τοῦ τοίχου...

Τρέμοντας από άγωνία, πήδησε από τὸ κρεβάτι και τρεκλίζοντας τράβηξε πρὸς την κρύπτη... Την άνοιξε κ' ήταν άδειανή!

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΜΠΑΚΛΑΒΑΣ ΜΕ ΚΟΛΟΚΥΘΑ

(Εστάλη από τὸ Αίγιον ὑπὸ της κυρίας ΕΥΘΥΜΙΑΣ

ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ.

Πρῶτα θά θράση η κόκκινη κολοκύθα, καθαρισμένη από την έξω φλούδα της σε νερό, με πολὺ λίγο άλάτι. "Αμα θράση εντελῶς την στραγγίζετε σέ τρυπητὸ και αφήνετε να στραγγίση καλά τὸ νερό, ὡσπου να κρυώση. Τότε θάζουν ὡς μισή ὄκα μέλι σέ μεγάλη κατσαρόλα — τὸ μέλι αὐτὸ εἶνε αρκετὸ για δυὸ ὀκάδες περίπου κολοκύθα. Και αφού θράσει αρκετὴ ὥρα τὸ μέλι και μείνει τὸ μισό, τότε ρίχνετε λίγη-λίγη την κολοκύθα, την ὁποία ζυμώνετε πρῶτα καλά για να λυώση (αν θέλετε την περνάτε και από χοντρὸ τρυπητὸ) και την άνακατεύετε με ξύλινη κουτάλα δυνατά, για να μην πιάση και καή. "Αμα δέ αρχίζει και θράζει της ρίχνετε λίγη-λίγη ὡς 100 δραμια ζάχαρι, έξακολουθώντας να δουλεύετε με την κουτάλα. Βάζουν επίσης και αρκετὴ κανέλλα ψιλή και αφού δουλευθῆ ακόμα στη φωτιά ὡς πέντε λεπτά, την θγάζετε έξω να κρυώση.

Τότε στρώνετε ανάλογα φύλλα τοῦ μπακλαβά στο ταψί, ραντίζοντες αὐτὰ με βούτυρο λυωμένο, (ὅταν εἶνε για νηστιαίμο τότε θάζετε καλὸ λάδι αντί βουτύρου) και ανάμεσα στα φύλλα πασπαλίζετε λίγα καρύδια χοντροκοπανισμένα. Την κολοκύθα θά την στρώσετε σέ δυὸ στρώσεις μεταξύ τῶν φύλλων και θά άποτελειώσετε τὸ ὅλον ὅπως τὸν συνηθισμένο μπακλαβά. "Αφού δέ ψηθῆ στο φούρνο και μισοκρυώση, θά τὸν περιλούσωμε τότε με δεμένο σιρόπι ζεστὸ, ὄχι ὅμως τόσο πολὺ σιρόπι, ὅπως θάζετε στον ἄλλο μπακλαβά.

ΚΑΤΗΜΕΡΙΑ ΣΜΥΡΝΕΪΚΑ

(Εστάλη ὑπὸ της κ. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΣΑΝΟΓΛΟΥ)

Παίρνετε φύλλα τοῦ μπακλαβά φρέσκα για να μη τρίβονται και ὅπως εἶνε τὸ ένα πάνω στ' ἄλλο, τὰ κόβετε εις τέσσερα κάνοντας έναν σταυρὸ δηλ. στη μέση με κοφτερό μαχαίρι. "Ετσι θά γίνουν μικρὰ κομματάκια φύλλων σέ μέγεθος ὅσο τὸ γυναικειὸ μαντηλάκι. Τότε τὰ θάζετε ὅλα στίβα για να μη ξηραθοῦν ἔως ὅτου τὰ τυλίξετε και διπλώνονται τὰ κατημέρια ὡς ἔξης. Χτυπάτε σέ πιάτο βαθύ 2—3 αυγά με λίγη ζάχαρι κανέλλα και 2—3 κουταλιές νισεστὸ η άλεύρι. Βάζετε τότε 3—4 φύλλα μαζὺ τὸ ένα πάνω στ' ἄλλο ραντίζοντες αὐτὰ ανάμεσά τους με λίγο βούτυρο και στη μέση στο πάνω-πάνω θάζετε ἔως δυὸ κουταλιές αυγὸ κτυπητὸ και διπλώνετε άμέσως τις τέσσερες άκρες πρὸς τὰ μέσα, ὡστε να άκουμπᾶ η μιὰ άκρη ἐπὶ της άλλης εις τετράγωνο σχήμα και οὕτω να κλείνεται μέσα τὸ αυγὸ. "Αραδιάζονται στο ταψί, αλείφονται ὅλα ἀπ' ἑπάνω με βούτυρο και ψήνονται στο φούρνο ὡσπου να κοκκινίσουν και σφίξη μέσα τὸ αυγὸ. Τὰ πασπαλίζετε άμέσως με κανελλοζάχαρι και τρώγονται ζεστὰ-ζεστὰ.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

Τὸ αἷμα του έκανε ένα γύρο και ξεχύθηκε πρὸς την καρδιά του. "Εφερε τὸ χέρι του στο στήθος, γιατί εννοίθε εκεί έναν πόνον σαν δαγκωματιά. Τὸ χρέμα του είχε εξαφανισθῆ. Τὸ χρ...

Τότε θυμήθηκε έξαφνα. Τὸ εἶχε κρύψει ὁ ἴδιος στο στρώμα του. Με δυσκολία μπόρεσε να συρθῆ ὡς τὸ κρεβάτι του. "Ανασήκωσε τὸ στρώμα και τὰ μάτσα τῶν τραπεζογραμμάτων παρουσιάσθηκαν.

Και τὸ αἷμα ἔφυγε ἀπ' την καρδιά του, πρὸς τὸ κεφάλι του...

Μὰ τὸ διπλὸ αὐτὸ χτύπημα ήταν πολὺ σκληρὸ. "Ο πόνος έσφιγγε την καρδιά του σαν τανάλια. Τοῦ φαινόταν ότι χίλιες βελόνες την τρυπούσαν...

Δεν μπορούσε να ὑποφέρη πειά και οὔρλιαξε.

"Αμέσως η πόρτα άνοιξε κ' ὁ γέρο-Τζών έτρεξε πρὸς αὐτόν. Τὸν σήκωσε και τὸν άπόθεσε στο κρεβάτι του λέγοντας:

—Εἶχατε πολὺ ταραγμένο ὕπνο άπόψε κ' ήρθα και προηγούμενως για να δῶ μήπως εἶχατε πυρετὸ...

"Ωστε έτσι; "Ο γέρο-θλάκας αὐτός, μπαίνοντας στην κάμαρή του τὸν εἶχε τρομοκρατήσσει έτσι... Κάτι πήγε να πῆ μὰ δεν μπόρεσε.

"Ενα «Ω!» θγήκε μόνο από τὸ στόμα του και σωριάστηκε άσάλευτος στο κρεβάτι του.

* * *

"Η αλήθεια εἶνε ότι η κάρτα της διαθήκης πού ὁ Τζών βρήκε την έπομένη μπρὸς στο τζάκι, δεν παρίστανε, στὰ μάτια τοῦ νόμου μιὰ διαθήκη άπρόσβλητη. Μὰ ἐπειδὴ η ὑπογραφή ήταν γνησία, και κανένας άλλος κληρονόμος δεν παρουσιάσθηκε, οἱ δυὸ υπηρέτες κληρονόμησαν τὸν κύριό τους.

"Όσο για τὸν Λόννυ Λάρκιν κανείς δεν έμαθε τί άπόγινε, αν και τέσσερες άνθρωποι σταν κόσμο θά ἐπλήρωναν άκριβὰ για να τὸ μάθουν.

ΣΑΡΛΟΤ ΝΤΟΚΣΤΑΝΤΕΡ.

